

RAMVIKS IF

60 år

1981

FÖRORD

Den historik över Ramviks IF som här presenteras gör inga som helst anspråk på att i nuvarande form vara fullständig. Med tanke på att föreningen vid flera tillfällen, senast på sextiotalet, drabbats av ödeläggelse i form av brand varvid dokument och andra handlingar som kunnat ge upplysningar därigenom förstörts.

Faktauppgifterna har hämtats från intervjuer med gamla trotjänare i föreningen och andra ordsbor, som ur sina minnen plockat fram bilder från en svunnen tid. Vi vill härigenom från föreningens sida framföra vårt varma tack till dessa människor, vilkas insats förutan, detta arbete varit omöjligt att utföra.

Om någon läsare av detta häfte skulle ha något att erinra eller tillägga, är vi från Ramvik IF:s sida mycket tacksamma om ni tar kontakt med oss, så att vi kan få en så fullständig historisk bakgrund som möjligt.

Med tillönskan om mycket läsnöje
Författaren

Att Ramviks Idrottsförening bildades 1921, låg så att säga i tiden. I det på den tiden relativt stora industrisamhället hade naturligtvis arbetarrörelsen kommit igång på allvar, varför tankar på organisationsbildning inte var helt främmande. Naturligtvis fanns det också annat, som bidrog till föreningens uppkomst.

Ute i världen hade första världskriget precis slutat. Tankar om evigt bestående och garanterad fred genomströmmade världen. Sverige hade visserligen klarat sig undan krigets fasor, men eftersom övriga Europa till stor del förstörts spreds eftersträvandet även till oss. Idrotten kommer därigenom i blickpunkten som ett led av förbrödning mellan folken. Politiskt blev det därför allt mer vanligt, att frågor av social karaktär behandlades. 1921 kom ju också beslut om rösträtt för kvinnor.

Allt detta kanske inte kanske inte förändrade livet för människorna i Ramvik nämnvärt. Här fanns viktigare saker att oro sig för. Bygdens två sågverk gav visserligen arbete åt många, men de flesta hade endas säsongarbete. I Högsjö bodde vid denna tid inte mindre än 4 242 människor, vilket kan jämföras med Sollefteås invånarantal 2 517. Sollefteå hade ju dock blivit stad år 1917. I Ramvik närde dock många hopp om att arbete skulle beredas vid Gustavsviks torrdocka, som stod färdig att invigas i maj 1922.

För ungdomarna på orten fanns dock inte så stora möjligheter till aktiviteter under fritiden.

Visserligen deltog man med liv och lust i det rika religiösa livet, men det fanns en längtan efter något annat. Många kvällar samlades man på något av de caféer som fanns, för att diskutera eller prata bort en stund. Populäraste samlingsplatserna var Folkets Hus Caféet och Ahlstermarks Café.

Kanske var det just på någon av dessa platser föreningen tog form, efter en tuff eftermiddag på Ramvikssågens timmerplan, där tummelplatsen för fotbollsspelare vid den här tiden låg. Redan från början utkristalliserades ett kärngäng, vilka under hela sitt resterande liv kom att betyda mycket för den förening de en gång bildat. Dessa föreningens fäder var: Halvar Nordin, Sven Östman, Helge Timan, Hilding Johansson och Ivar Söderholm. Vid sidan av de rent organisatoriska arbetsuppgifterna och uppgifter i föreningen styrelse, arbetade de också intensivt för att väcka intresse för de idrottsgrenar, som från början tog upp av föreningen.

Fotbollen var en relativt populär lagsport och hörde dessutom till fritidsbilden sedan tidigare. Nu försökte man utveckla sina talanger genom en mer genomtänkt form av utövande.

Förhoppningar om seriespel och framgångar växte fram, även om matcherna under större delen av tjugotalet var vänskapsdrabbningar. Senare togs laget upp i seriesystemet, vilket då var annorlunda utformat, grundat på att lagen anmälde vilken serie man avsåg spela i, och då i centralserien. Ur laguppställningar från denna tid kan hämtas namn som: Sven Åkerblom, Sixten Nordin, Oskar Ahlbom, John Högström och bröderna Elis och Edvin Wäjland.

Ett stort problem var naturligtvis var man skulle hålla till. Planfrågan har genom hela föreningens historia varit central, fram till dess slutgiltiga lösning 1956, då Torsvalla stod färdig att tas i bruk. Timmerplanen ansågs emellertid inte längre lämplig och många lägdor utforskades i sökandet efter lämplig plats.

Då uppträder i Ramvik en kyrkoherde vid namn Järnefors. Denne visar sig vara mycket idrottsintresserad och dessutom själv aktiv utövare av flera grenar.

Med honom kommer också en tillfällig lösning av problemet. Vi nuvarande tandläkarstationen i Ramvik fanns ett område kallat prästbostället. Där uppläts mark för en idrottsplats, mycket tack vare nämnde Järnefors. Hans intresse låg mestadels på gymnastik och friidrottsgrenarna, varför en sådan sektion startas i föreningen. Många var de söndagar när kyrkoherden sågs springande lämna högmässan i riktning mot idrottsplanen, för att delta i uppvisningar i gymnastik eller någon annan gren. Emellertid utflyttar Järnefors till Ullånger och denna verksamhet nedlägges i brist på kunniga ledare.

En sport som under tjugo och trettioatalen når sin kulmen får Ångermanlands del är skidsporten. Vem minns inte Elis Wiklunds OS-guld 1936? Det fanns gott om storheter i grannskapet, något som naturligtvis inspirerade och skapade drömmar hos ungdomen. Skidåkning kom med på föreningens program redan från starten. En av de i styrelsen mest engagerade för sportens räkning var Evert Rogberg. Denne kom att, vid sidan av de tidigare namngivna förgrundsfigurerna, utgöra föreningens ledning under en lång rad år.

Några stora framgångar registrerades inte under det första decenniet. Inte heller deltog man i några stora sammanhang. Vid donationer från samhällets dignitärer upprättades egna tävlingar med vandringspriser. Bland dessa priser märks: Disponent Fru Paula och Leopold Lindebergs vandringspris, Förvaltare Nordlanders vandringspris och Severins vandringspris. Det märkligaste priset från denna tid var P A Timans efterträdares vandringspris, eftersom detta var avsett för damer. Start och målplats var självskrivet Ahlstermarks café. Bland de mer framträdande under tjugotalet var: Einar Nordin, John Näslund, Otto Forsberg, Nils Jansson, Helge Öberg och den på herrsidan dominerande David Nilsson. På damsidan märks särskilt Olga Dahlberg. Men det fanns också namn som Aina Johansson och Gärda Högström. Damernas entré ligger emellertid i början av trettioalet. Om man utnämner Halvar Nordin till centralgestalt för skidungdomen, med tanke på att hans hem ofta utgjorde samlingsplats för tränande skidåkare, vars ork börjat tryta och nya krafter behövde hämtas i form av förfriskningar eller mat, så utgjorde Sven Östman motsvarigheten vad beträffar backhoppning. Själv aktiv och tillsammans med Henning Holmkvist utgörande föreningens stjärnor, sökte man locka nya utövare till en sport, som vid denna tid växte snabbt i landskapet, inte minst tack vare den nyinvidga Speckstabacken i Härnösand, landets då tredje största. Men även i Ramvik fanns hoppbackar. Den stora backen låg vid Östbytjärn, medan en mindre träningsbacke fanns i backen ned mot Ångermanälven vid gamla tvätteriet.

Tiderna blev emellertid kärvara i samhället och världen. Ramviks såg läggs ned i slutet av tjugotalet och arbetslösheten stiger i Ådalen, där Högsjö är en av de hårdast drabbade kommunerna. Det var kanske inte så konstigt. Världsdepressionen hade börjat sätta in och industribygderna drabbades hårt, medan jordbruksområden klarade sig bättre.

Alla har vi någon gång hört, läst eller sett något om Lundekravallerna 1931 eller Kreugerkraschen 1932 och därigenom lärt något om de faktiska förhållandena, i en tid när självmordens antal överskred alla tidigare toppnoteringar.

Ute i världen hände stora saker. Hitler blev rikskansler i Stortyska Riket. I Härnösand mottogs Gustav V 1935, när staden firade 350-årsminnet av grundandet. I Ramvik händer också stora saker. Arbetslösheten var fortfarande stor, eftersom nu endast ett sågverk gav arbete. Något lite hjälptes situationen dock av att arbetet med riksväg 13 påbörjades. Invigningen gick av stapeln 1935. Det anordnades också vid denna tid AB-arbeten och kurser för arbetslös ungdom. I de senare kunde ingå olika former av dagsverke av allmännyttig karaktär t.ex. vid vägarbetet.

Ramviks Idrottsförening håller dock trots den sviktande samhällsekonomin igång sin verksamhet. Visserligen låg fotbollsverksamheten nere under decenniets första år, då det istället existerade en Ramviks Bollklubb. Denna blev dock endast en parantes och fotbollen återupptogs snart i föreningen. Planfrågan hade dykt upp på nytt sedan Järnefors flyttat. Nu uppläts istället av Svanöbolagets disponent Leopold Lindeberg, mark på bolagets domäner. Under de första åren av trettioalet flyttas man emellertid runt på intilliggande områden innan slutligen 1935 Halvar Nordin köper mark av bolaget på annat område. Marken överlåtes sedan till föreningen för samma köpesumma som den ursprungliga. Platsen var sedermera så omskrivna planen vid Alf Granlöfs hemman.

Nu började också spelet att bli bättre. De gul/grönrandiga gossarna utkämpade bataljer som länge omtalades på orten. Lokalrivalerna Utansjö var naturligtvis arvsfiende och av många betraktade som storebror i fotboll. Därför stod glädjen högt i tak, om man lyckades snuva grannarna på segern i någon fight. I fotbollsleden fanns en man vars insatser som spelare och sedermera ledare blivit omtalade av ramviksborna, nämligen Erik Söderholm.

Men trots att fotbollen erövrar allt större viktoriaer, förblir skididrotten alltså aningen framgångsrikare. Framgångar för svenskar i internationella sammanhang sporrade och även i Ramvik syntes resultat. Under trettiotalets sista år fanns i Ramviks IF ett utav Sveriges mer framstående juniorstafettlag enligt många seriösa bedömare. Detta lag bestod av: Rulle Bäckström, Otto Högström och Ingemar Holmkvist. Av någon okänd anledning dock dessa föreningen för en skidklubb i Bäckland och därigenom läggs också skidåkning ått sidan. Bland klubbmästare från denna tid märks förutom de tidigare nämnda Gunnar och Folke Rogberg. Det skulle nu dröja dryga trettio år innan skidåkning åter införs på föreningens program.

Att bedriva idrottsverksamhet kostade redan då pengar och en budget från denna tid stannade ungefär vid 5 000kr. Då bör man betänka att de aktiva själva ofta sköt till med resekostnader och andra utgifter. Det var ändå inte utan bekymmer man skrapade ihop summan som föreningen behövde. De som hade bekymmer för detta var naturligtvis styrelsen, vilken även under detta årtionde bestod av grundarna med några nya tillskott, av vilka kan nämnas Erik Bylund. Slutet av trettiotalet går som alla vet i svarta färger. Ena dagen rasar brobygget i Sandö, en stor lokal tragedi, och nästa dag bryter andra världskriget ut. Detta innebär naturligtvis stora förändringar i de flesta människors liv. Tårar rann i strida strömmar nerför kinderna på de som samlats vid järnvägsstationer runt om i riket för att ta ett farväl av bygdens söner, vilka nu drabbades av beredskapstidens mobilisering. Inte heller Ramviks Idrottsförening undkommer verkningarna av de allt bistrare tiderna. Verksamheten stannar aldrig upp men svårigheterna att fylla fotbollslaget med goda spelare växer i takt med det minskande urvalsmaterialet. Annars hade Ramviksorten vid denna tid uppnått sin servicevärdigt sett största period. Här fanns flera bagerier, klädesaffärer, hattaffär, sybehörsaffär, uraffär, trädgård, sportaffär, gästgiveri, post, järnvägsstation, läkare, brandförsvaret, herr- och damfrisering, ett antal caféer och naturligtvis såväl länsman, fjärdingsman som polis. Kort sagt blomstrade samhällets affärliv, även om avkastningen inte var stor.

Fyrtiotalet kom att inledas i krigets tecken på mer än ett sätt. För föreningens vidkommande hade en stor och allvarlig tvist utbrutit med ägaren av marken intill fotbollsplanen. Många gånger blev spelet avbrutet när bollen av misstag sparkats in på grannens ägor. Inte ens med polisiär hjälp kunde matchbollen återfås. I preventivt syfte låter föreningen sätta upp ett hönsnät, för att förhindra dylika spelavbrott. Det visade sig dock att i stridens hetta kunde det fortfarande inträffa att bollen förpassades in på förbjuden mark. Så småningom tassa saken upp till rättslig prövning och 1950 fastställs domen av Nedre Norrlands Hovrätt. Alf Granlöf skulle bekosta polishämtning av föreningens ägodelar.

Vid denna tid hade dock fotbollarna i Ramvik blivit riksbekanta. Inte bara genom lokalpressens försorg utan även rikspressen hade behandlat tvisten, som såhär efteråt inte saknar poänger. Mesta intresset från de stora tidningarnas sida riktades naturligtvis mot påståendet att fotbollarna vid något tillfälle blivit förstörda efter skottlossning med hagelgevär. Huruvida dylika rykten överensstämmer med sanningen eller inte skall här inte vidare behandlas. En sak står emellertid klar. Detta blev det frö som med tiden ledde fram till att föreningen får en definitiv lösning på idrottsplatsfrågan. Rent idrottsmässigt kom annars fyrtiotalet inte att innebära någon egentlig storhetstid. Detta fullt naturligt, eftersom laget sällan var intakt från match till match. Det fanns till och med röster som höjdes, antydande att B-laget, som vid denna tid var en i det närmaste fristående del, skulle vara det bättre

laget. Detta ledde till att matcher anordnades lagen emellan och åtminstone en gång besegrades A-laget med siffrorna 5 – 2, ett sensationellt resultat. Spelarna i representationslaget var ju mer påkostade, så tillvida att föreningen i stor utsträckning bekostade utrustning, medans reservlagets aktörer själva stod för utgifterna. Ur laguppställning från denna tid hämtas namn som: Rune Johansson, Folke Berglund, Totte Andersson (myggkedjan), Erik Söderholm, Elfred Wäjland, Bror Nilsson och Willmar Lundkvist.

För Ramviksortens del hade vissa förändringar inträffat. Det tidigare nedlagda Ramviks sågverk hade köpts upp av en herre vid namn Abraham Hellström under trettioalet. Under fyrtioalet läggs ortens andra sågverk ned och arbetssituationen var åter kärv. Denne sågverksägare kommer emellertid att på många sätt stödjade föreningen under den närmaste tidsperioden. Som exempel på detta omtalas att 1943 när Folkets Hus danspaviljong brann ned till grunden en lördagskväll mitt under en pågående dans, och därigenom ungdomars nöjescentral plötsligt försvann, inträder hos Hellström redan dagen efter en deputation som utverkar att virke till en ny paviljong kunde avhämtas vid sågverket och betalning kunde göras upp senare. Denna dansbana kom att under ett par år bli Ramviks IF:s viktigaste inkomstkälla. Där anordnades dans och basarer vars vinst helt täckte föreningens utgifter. I föreningsstyrelsen börjar nya ansikten dyka upp. Där återfinns bland andra: Nils Hagström, Elis Wäjland, Oskar Eriksson och Erik Bylund.

Under detta decenniums sista år framträder en man vid namn Uno Svensson. Denne blir initiativtagare till bygget av Torsvalla IP. Marken hade donerats av Abraham Hellström och det egentliga planeringsarbetet igångsattes redan 1949. En kommitté bestående av Sven Östman, Nils Hagström, Herbert Nordqvist och Uno Svensson tillsattes att omhändera ansvaret för byggnationen. För den som sett hur området såg ut innan Torsvalla IP kom till, ter sig kanske Sven Östmans yttrande vid första åsynen, ”Kommer det någonsin att bli en fotbollsplan här?”, inte så konstigt. Den obändiga terrängen bestod av stubbar, stenar, moras och bitvis myrmark.

I huvudsak var arbetet baserat på frivilliga arbetsinsatser av orsbor. Helt klart är väl att eftersom den sammanlagda kostnaden för idrottsplatsens iordningsställande uppgick till ca 70 000 kronor, hade det kanske inte varit möjligt att genomföra anläggandet utan ett frikostigt bidrag från kommunen på 35-40 000 kronor. Uppskattningsvis nedlades i arbetstimmar räknat mellan 3 500 och 4 000 timmar utan kostnad för föreningen. Som alltid när det gäller arbete av frivillig karaktär, finns det några som offerar mer tid än andra. I början av arbetsperioden kunde skaran av frivilliga uppgå till trettioalet man medan man allt efterhand såg skaran reduceras. Den som kanske lagt ned mesta tiden var en man som vid denna tid inte var medlem i föreningen, men som insåg värdet av en plats där ungdomar fick möjlighet till fysisk fostran. Hans namn var Helge Skoglund.

1956 stod emellertid planen färdig att invigas. Till detta utlystes också en tävlan angående namngivning av platsen. Det segrande förslaget, Torsvalla, hade lämnats in av fru Hilda Fredlund. Efter mer än en veckas ihållande regnväder kunde man på invigningsdagen åter se solen skina från en i det närmaste molnfri himmel. Den 9:de juli 1956 gick högtiden av stapeln. Bland de som bänkat sig runt den gröna arenan var disponent Abraham Hellström, hans son Kurt Hellström, kommunalfullmäktiges ordförande Bertil Höglund och naturligtvis den som en gång dragit igång byggnationen, Uno Svensson. Där fanns också representanter från idrottsförbunden. När klockan så närmade sig 13 kunde dåvarande ordföranden i föreningen Torbjörn Fällidin i sitt hälsningstal konstatera att detta var den soligaste dagen i föreningens historia. Så avlöste en rad talare varandra i talarstolen. Förtjänststecken utdelades och de dryga halva tusentalet församlade fick ofta orsak att applådera uppoffringar och insatser utöver det vanliga.

Så följde premiärmatchen. Motståndarna var Köpmanholmens fotbollslag. Med domare Arne Edström i spetsen gjorde lagen entré i bästa europacupfinalstil. Matchen blev kanske kvalitetsmässigt

inte någon av de mer minnesvärda insatser föreningen gjort på arenan. Ramvik var visserligen närmare seger än gästerna trots det oavgjorda resultatet 1 - 1. Förste målskytt blev en ramviksspelare. Ingemar Timan var den lycklige och blev på så vis också historisk för föreningen. Andra spelare i ramvikslaget var Tore och Folke Berglund, Uno Nordin, Jan Bodin samt Alf Backlund. Dessa grabbar gjorde dock en strong insats med tanke på att motståndarna vid den tiden var av div III-klass. För Ramviks del var det under slutet av femtiotalet lindans mellan div. V och div. IV. Noterbart är dock att man vid ett tillfälle endast var tre poäng från uppflyttning till div. III.

Förutom fotboll bedrev inte föreningen någon egentlig idrottsverksamhet under detta decennium. Som en parentes spelades det under två säsonger bandy på Ångermanälvens is i en serie kallad Ådalsserien. Den drivande bandykraften var Albin Nordin.

Önskemål hade nu börjat framställas om en klubblokal, eller åtminstone en plats för gästande lag och hemmalaget att kläda om i. Visserligen hade man sedan 1956 fått använda ett utrymme i Folkets Hus som låg alldeles i närheten, men dessa lokaler befanns inte uppfylla de krav som nu växt fram. 1961 skyntade en lösning. I Ramsele skulle Vattenfall sälja ett antal baracker som inte längre behövdes. Rune Eriksson, Elis Wäjlund och Lennart Skoglund satte sig i en bil och åkte upp för att besikta byggnaden. Den befanns funktionsduglig och man beslöt att köpa den för en summa av 6 000 kronor. Pengarna skulle delvis Abraham Hellström skjuta till och delvis föreningen. I slutändan blev det dock så att Hellström kom att bekosta hela summan. Då bör man också känna till att han, eller låt oss säga hans företag, årligen gav ett ekonomiskt stöd till föreningen. Flyttning, demontering och uppmontering av det nya klubbhuset gjordes av föreningens aktiva för vilka detta var en stor sporre. Trots att alla hjulen snurrade i samhällsmaskineriet försvann allt fler från kommunen. Invånarantalet sjönk under början av sextiotalet till en nivå under 3 000 st. I föreningen hade också två nya förgrundsfigurer dykt upp. Dessa var Ingemar Westerlund och Ivan Johansson. Deras huvudsakliga intresse var fotboll och eftersom detta var föreningens huvudidrott även under denna tid kom de också att bli trojkanare i styrelsen.

I mitten av sextiotalet börjar så storhetstiden för ramviksfotbollen. 1967 vinner man div. IV, och de två närmaste åren bjuds hemmapubliken på div. III-fotboll. Naturligtvis hade de två nyss nämnda en stor del av äran av detta, men även lagets spelare måste nämnas. Dessa var under denna tid: Erling Ulfsparré, Göran Bäckman, Kurt Söderholm, Sven Sjölund, Sture Höglund, Ingemar Westerlund, Leif Söderholm, Kennet Söderholm, Lars Göran Söderman, Lennart Nordin och Lennart Dahlin. 1968 spelas första div. III-matchen på IP i Sundsvall mot IFK. 0 - 0 blir resultatet, vilket var hedrande för IFK eftersom spelet mestadels fördes på deras planhalva. Ramvik gjorde många fina matcher under denna period i fotbollssocietetens förgård, bortaseger mot lokalrivalen Kramfors varefter tidningarna skriver, att glädjescenerna var sydländska. Detta för minnet in på den under sextiotalet uppstartade supporterklubben, vilken genom föredömligt arbete var en klart bidragande faktor till de idrottsliga framgångarna. Från det andra div. III-året minns man kanske främst bortamötet mot Östersund, den veckans första match på stryktipskupongen, matchen slutade med X, resultatet 2 - 2. Tyvärr orkade lilla Ramvik inte hålla en plats så högt upp i seriesystemet, utan fick inleda sjuttiotalet med div. IV-spel. I styrelsen under denna tid märks främst namn som: Nils Hagström, Ivan Johansson, Ingemar Westerlund, Nils Stattin och Lennart Skoglund. Den ekonomiskt viktigaste förändringen i föreningen under sextiotalets senare hälft var bingospelets entré. Där skaffade man sig en inkomstkälla vars betydelse för verksamheten inte nog kan understrykas. De som var drivande krafter bakom denna föreningens blivande livsnerv var i första hand: Helge Timan, Arne Falk, Georg Edin, Ivan Johansson, Axel Tjärnberg och Endris Nordin. Så småningom växer ramviksbingo ut till vad man kallar en storbingo, där spelare återfinns inte bara från grannskapet, utan även från platser upp till 20 mil bort.

För Ramviks samhälle hade stora förändringar inträffat, även om dessa i stor utsträckning kommit smygande. Ortens centrum hade flyttats till Hälledalsområdet, en flyttning som skett succesivt sedan befolkningskoncentrationen där ökat.

Vidare var ju detta en tid när rationaliseringar allt oftare gjorde människan överflödig och permitteringar blev ett allmänt känt och fruktat begrepp. Även denna förändring kom smygande. Via sågverksbranden 1968 den femte juli, fick företaget i samband med invigningen av den nya industrilokalen året därpå anledning att meddela, att personalstyrkan inte längre skulle vara så hög som tidigare, eftersom ny utrustning skaffats som krävde mindre resurser i fråga om arbetskraft. I samband med decenniumskiftet får Ramviks IF anledning att återuppta en sportgren som legat nere under många år. Skidsektionen gör comeback. Historien är mycket enkel. Per Nils Sjödin, Lennart Skoglund och Olle Törnsten, med brinnande skidintresse beslutar sig för att om underlag finns på orten, starta upp verksamheten, något som föreningsstyrelsen emotsåg med intresse. Eftersom kommunen något år tidigare satsat på ett elljusspår på orten, fanns goda förutsättningar för att lyckas. Verksamheten inriktas redan från början i huvudsak på ungdomssidan och med tanke på att den tid som gått sedan starten inte är lång, kan resultatet av ansträngningarna knappast förväntas komma förrän i mitten av åttiotalet. Redan 1973 fattas emellertid beslut om att starta Högsjöloppet, en skidtävling som nu har ett synnerligen gott renommé i skidkretsar kanske främst i norra Sverige. Denna tävling växer snart ut till en av idrottsårets höjdpunkter i Ramvik. Utan protester kan påstås att mannen bakom denna tävling var Per Nils Sjödin, en herre som redan då uppmärksammats av skidförbundet för sin kunnighet inom skidsporten. Bland storheter som återfunnits bland startlistorna för tävlingen märks Christer Johansson, Stig Rullander och Sören Pettersson.

Fotbollen rullar vidare även under sjuttioalets, även om det inte alltid rullar Ramviks väg. I början är laget ett etablerat topplag i div. IV, men mot slutet hamnar man i onåd med makterna och med ett mål sämre målskillnad tvingas man 1976 lämna serien. Därefter har bakslaget fortsatt och nu återfinns laget i div. VI, en serie man inte vistats i sedan femtiotalet. Orsaken till bakslaget 1976 får tillskrivas att nästan halva laget från säsongen tidigare, då lämnade föreningen. Några egentliga nyförvärv anskaffades inte, eftersom detta inte varit någon vanlig metod att gå för Ramviks IF. Enstaka spelare har visserligen köpts in men oftast har det rört sig om sådana som av fri vilja önskat komma till föreningen. Bland spelare som återfinns i laguppställningar under så gott som hela detta årtionde är: Kurt Westerlund, Sture Westerlund, Ingvar Nordin, Bertil Scherman och Ingemar Westerlund. I samband härmed kan noteras att det i lokal- och rikspressen stod att läsa 1977, om att laget vid flera tillfällen under detta år bestod av sex gånger Westerlund. Ett halvt lag bestående av Jan Åke Westerlund, Kurt Westerlund, Sture Westerlund, Ingemar Westerlund (bröder) och den sistnämndes söner Jörgen och Peter Westerlund.

I sjuttioalets början gör en ny idrott entré i föreningen. I och med att Hälledalskolans tillhörande idrottshall byggdes, erbjöds möjligheter till att spela handboll. Redan 1972 började man verksamheten, trots att medlemskap i förbundet inte erhöles förrän året därpå. Ursprungstanken från grundarnas, Bengt Carlsson och Gerhard Asp, sida var, att fotbollsspelarna härigenom skulle hållas igång under vintern och kanske också utveckla inte minst snabbhet, rörlighet och smidighet. Här fanns en social uppgift också. Under vinterhalvåret visade det sig att ungdomarna på orten saknade fritidssysselsättning, något som på detta sätt skulle åtgärdas.

Av det till antalet deltagarsiffrorna att döma, lyckades man åtminstone att uppnå det målet. Under de första årens verksamhet tävlades mycket sparsamt. 1973 började man seriespel i div. IV, dock utan några stora framgångar., kanske beroende på bristande rutin. Framgångarna kommer emellertid när man enbart inriktar verksamheten på ungdomssidan. Flera uppmärksammade turneringssegrar, andra- och tredjeplatser har under de senaste åren noterats och erkännanden har

kommit också från högre ort. Annars kan väl konstateras att funktionen mestadels varit i form av farmarförening för div. II-laget Brännan dit flera spelare flyktat och vunnit framgång. I raden av ramviksspelare i förskingringen märks de nu aktiva: Anders Wäglund, Anders Persson och Magnus Wiklund. Bland förgrundsfigurerna på ledarsidan märks framförallt: Gehard, Åsa och Marie Louise Asp, Eero och Birgitta Näätsari, John Anders Wedin och Lena Eriksson.

Föreningens målsättning kommer i framtiden liksom tidigare att vara, att genom idrottsligt utövande av olika art bereda ortens barn, ungdomar och äldre, hälsosamma och nöjsamma förströelser, samt att genom fysisk fostran av ungdomar i kamratskap och gemenskap, även socialt ikläda oss det ansvar som vilar på oss.

Med anledningen av 60-årsjubiléet 1981

Tomas Berglund

Ramviks IF:s ordf.